

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Immutatio in Romanæ urbis administratione, post victoriam Pippini, & donationem Exarchatus. Vnà cum provinciis, Pippinus contulit Ecclesiae Romanæ Patriciatus dignitatem & auctoritatem. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

ratoris nomine, Exarchi persolvebant. Ludovicus enim de iis pensionibus, censibus, & donationibus loquitur, conceptis verbis, quæ Reges Longobardorum à Tuscia & Ducatu Spoletano exigere soliti erant, quas à regio Longobardici regni ærario recidit, & Romanæ Ecclesiæ liberaliter dedit.

V. Latifundiorum & patrimoniorum capiones ab hæreticis Principibus profectæ non abalienarunt Pontificum animos quin Imperij majestatem colerent; ut patet ex epistola Gregorij III. ad Bonifacium, quæ data est imperante Domino piissimo Augusto Leone, imperij ejus anno vicefimo tertio, sed & Constantino Imperatore ejus filio anno vicefimo. Stephanus quoque Patritius & Dux Romanæ civitatis celebratur sub Gregorio III. & initiis Zachariæ. Hic Pontifex quatuor oppida, quæ à Romano Ducatu Longobardorum Rex Luitprandus avulserat, restitui impetravit, adjecto viginti annorum fœdere. Ticinum profectus, iterum exorato Rege, infestas Longobardorum copias à sinibus Ravennatum ab Eutychio Patritio & Exarcho rogatus avertit, atque duas partes territorij Cæsennatis à Longobardis invasi reipublicæ restituendas obtinuit; tertia parte pignoris jure retenta, donec Legati redirent, quos Constantinopolim Rex Longobardorum miserat. Non potest liquidius demonstrari retentam hac tempestate à Summis Pontificibus Imperij curam, & imperatorios magistratus Ravennæ & Romæ rebus administrandis præfuisse; ita tamen ut spes omnis conservandæ Italiæ in summa Pontificis dignitate collocata esset. Quare Zachariæ iterum laborandum fuit adversus Rachim Regem Longobardorum, Romanæ provinciæ infestum; quem oratione sua exiit armis & sceptro, & ad monachicam vitam amplectendam impulit.

Anastasius in vita Stephani III. Sine jurisdictione exortione hanc Romanam, vel subiacentia in casibus subdere indignanter asserbat.

Anastasius in vita Stephani III. Contendit Romanam Joannes Imperator Silentiarius, deferens eidem sanctissimo Pontifici regiam jurisdictionem simulque & alia ad nomen præditi Regis usque detulit adhortatione uxorem in possessionem, ut Republica loca

exercitu instructus quantocyus adventet ad tuendas Italiæ provincias urbemque ipsam. Cum autem nulla spes præsidij è Græcia superesset, unicum salutis subsidium Stephanus censuit Gallicanæ pietatis arma implorare. Cernens, inquit Anastasius, ab imperiali potentia nullum esse subveniendi auxilium; tunc decessorum exemplo, Regem Francorum suis literis ad auxilia mittenda sollicitavit. Huc usque Romana civitas, licet calamitatibus belli vexata, imperium Constantini Copronymi agnovit.

V I. Pippini de Aistulfo victoria, & collatus Romani Ecclesiæ Exarchatus, status Romani Ducatus immutatus. Si tabulæ fœderis in Carisiaco icti à Stephano cum Pippino extarent, non esset laborandum de conditionibus, quas tamen ex eventu colligere licet. Monui libri primi capite ultimo, à Stephano & Proceribus Romanis Patriciatum Romanum Pippino & ejus filii collatum, ut vice versa Pippinus Stephano Exarchatum sponndit. Non opus est verborum circuitu. Pippinus non solum provincias Ravennæ subjectas, sed etiam omnem Exarchorum dignitatem & imperium Romanæ sedi contulit; quod Romanæ quoque civitatis administrationem complectebatur, quæ summæ jurisdictioni Exarchorum parebat. Pippinus quoque Patriciatum Romanum suscepit, id est, consortium imperij in Romana urbe & provincia. Quod in hac calamitate Romani liberum sibi esse putarunt, propter necessitatem defensionis, sine injuria Constantinopolitanorum, ut inferius dicitur. Itaque duobus in solidum Patriciis exinde Roma paruit, quod deinde continuatum est sub Imperatoribus Occidentis, ut statim dicam. Hac nova animadversione res alioqui obscura poterit illustrari. Quod quidem aperiens erit ex quotidiano usu alienationum patrimonij regij, quibus sapissime redditus annui tantum & jurisdictione ordinaria transferuntur; sed aliquando etiam Ducis vel Comitis dignitas unâ cum imperio confertur. Hujus generis erat Pippini munificentia. Non enim solas provincias & civitates, sed solidam Exarchatus seu Patriciatus dignitatem contulit. Cujus rei testis est Hadrianus I. qui à Carolo postulavit ne Ravennianos vel Pentapolenses, ad se commeantes, sine pontificis literis susceperet; & si qua de re conquererentur, ad iudicium Romanæ sedis eos remitteret; ut integer & illibatus permaneret Patriciatus à Pippino collatus. Sed præstat integrum locum describere, ex quo id constabit quod proposui; & præterea quæ tunc esset Patriciatus significatio, nempe

Hadrianus ep. 85
Cod. Carolini.

summum imperium cum dignitate conjun-
ctum. Sed quæsumus vestram regalem poten-
tiam, nullam novitatem in holocaustum quod
B. Petro sanctæ recordationis genitor vester ob-
tulit, & vestra excellentia amplius confirmavit,
imponere satagat: quia, ut facti estis, honor Pa-
triciatus vestri à nobis irrefragabiliter conserva-
tur, etiam & plus amplius honorificè honoratur.
Simili modo ipse Patriciatus B. Petri fautoris
vestri, tum à sanctæ recordationis Domino Pip-
pino magno Rege genitore vestro in scriptis in
integro concessus, & à vobis amplius confirma-
tus, irrefragabili jure permaneat. Patricij di-
cti, illo seculo, & superioribus, qui provin-
cias cum summa auctoritate sub Principum
imperio administrabant. Hinc Narses
Patricius in Italia, apud Iustinianum; Sa-
lomon Patricius Africæ, apud Victorem
Tunnunensem; Priscus Patricius Orientis,
apud Gregorium M. & alij apud auctores,
quorum testimonia sunt notissima. Ejus ge-
neris fuit Patriciatus uterque Romani Pon-
tificis & Regum Francorum. Communio
hujus Patriciatus patet ex epistola Senatus
populique Romani ad Pippinum, qua juxta
Regis illius monita profitentur se fideles ser-
vos esse Romanæ Ecclesiæ & Pauli Papæ,
quemadmodum se fideles Pippini inscribunt.
Ex eo etiam manavit quod Paulus Papa ait
Spoletanum Ducem ejusque Satrapas in
fide B. Petri & Pippini sacramentum præ-
buisse.

Anastasio in vita
Hadriani I. Ec-
clesiæ quæ ele-
ctus est, rever-
tere jussit illas
hinc Romæ ve-
luntate Clero,
quæ de militibus,
qui in rebus ad
transitum D. Ste-
phani missi fuerat
à Paulo Cubicu-
larius. Sed & reli-
quæ quæ in archi-
episcopatu mancipia-
næ de rebus erant,
aliqui fecer.

tur ex eo quod Hadrianus poenam capitis
à Paulo amoliri cupiens, illi exilium indi-
xit, deportarique in Græciam jussit; sed
plenam criminis indulgentiam, & depor-
tationis locum, ab Imperatoribus postula-
vit: quamvis literæ perlatae non fuerint,
dolo Ravennatis Episcopi. Adscribi fecit sug-
gestionem suam Constantino & Leoni Augustis
magnisque Imperatoribus, inquit Anastasius,
significans de ipsius Sergij cæci impia morte, at-
que deprecans eorum Imperialem clementiam ut
ademendationem tanti reatus ipsum Paulum sus-
cipi & in ipsis Græciæ partibus in exilio manci-
patum retineri præciperent. Extat in Actis sep-
timate Synodi ejusdem Hadriani epistola ad
Constantinum & Irenem, qua illos ran-
quam dominos verbis quàm submissis affa-
tur, ut dubitari non possit quin supremum
imperium Principum Constantinopolita-
norum agnoscerent. Vnde patet ratio cur
Pippino à Romanis collata fuerit sola Pa-
triciatus dignitas, vicissimque Pippinus
Stephano solum Patriciatum contulerit,
non autem regium vel imperatorium no-
men; quoniam, ut dixi, nondum Græcorum
jugum omnino deposuerant; ideoque
iisdem dignitatum titulis utebantur quos
Imperatores conferre solebant. Eadem ra-
tione in donationibus Pippini, Romæ nulla
mentio facta est, quia sine injuria Imperij,
ejus urbis proprietatem in Romanum Pon-
tificem specialiter transcribere non pote-
rat, quemadmodum ceteras Exarchatus
provincias, quas jure belli à Longobardis
eripuerat; invalidis ad ea bella suscipienda
& recusantibus Græcis. Itaque fatius visum
est Patriciatu collato, imperium Exarcho-
rum in ceteras provincias, & per conse-
quentiam in Romanam civitatem, ejusque
Ducatum, transferre; majestate Imperij
Orientalis non omnino læsa. Hoc suum
esse consilium Pippinus satis docuit iis lite-
ris quibus post collatum Exarchatum, Se-
natum Populumque Romanum monuit ut
constantiam fidei suæ B. Petro & Paulo
Pontifici demonstrarent. Præter eas proba-
tiones quæ petuntur ex historia, Ludovicus
Pius, in donationis instrumento, satis te-
statur ante sua tempora possessam à Ponti-
ficibus Romanam provinciam, non solum
à Leone, cui concessam à Carolo vir doctis-
simus putavit, sed etiam ab aliis. Etenim
Paschali I. qui Leonem exceperat, Concedo,
inquit Ludovicus, per hoc pactum confirma-
tionis nostræ, sicut à prædecessoribus vestris us-
que nunc in vestra potestate & ditione tenuistis
& disposuistis civitatem Romanam, cum Ducatu
suo &c. etsi non omnino anxie de variis ad-
ministrationis gradibus sollicitus fuerit.

Ep. 16. in Cod.
Carol.

